

ท่องเที่ยวของเยาวชน (3)ความพร้อมของเยาวชนในการเป็นมัคคุเทศก์น้อย (4)การสร้างเยาวชนเป็นมัคคุเทศก์น้อย และ (5) สิ่งที่เป็นข้อควรระวังในการสร้างเยาวชนมัคคุเทศก์น้อย โดยผู้ที่จะสามารถให้ความชัดเจนตรงไปตรงมาของข้อมูลเหล่านี้คือ ท่องเที่ยวและกีฬาจังหวัดสมุทรปราการ จำนวน 1 คน นายกสมาคมส่งเสริมการท่องเที่ยวจังหวัดสมุทรปราการ จำนวน 2 คน นักวิชาการด้านการท่องเที่ยว/ผู้ชำนาญงานด้านการท่องเที่ยว จำนวน 2 คน และมัคคุเทศก์ จำนวน 1 คน เป็นจำนวน 6 คน พบข้อมูลสำคัญ ดังนี้

2.1 ปัจจัยสำคัญที่ทำให้เยาวชนหันมาสนใจเล่าเรื่องชุมชนหรือมัคคุเทศก์น้อย

2.1.1 การมีแหล่งท่องเที่ยวชุมชนอันเกิดจากประกาศของหน่วยงานหรือการยอมรับเป็นชุมชนทางวัฒนธรรมประเพณี ภูมิปัญญาชุมชนไม่ว่าจะเป็นอาหาร อาชีพ และวิถีชีวิตที่โดดเด่น ซึ่งเป็นรากเหง้าของชุมชนช่วยสร้างแรงจูงใจให้กับเยาวชนในพื้นที่ในการสืบทอดเรื่องราวในชุมชน

2.1.2 การมีระบบเทคโนโลยีสารสนเทศในพื้นที่ของชุมชนช่วยให้เยาวชนได้ศึกษาและเรียนรู้เรื่องราวของชุมชนทั้งจากในพื้นที่ของตนเองหรือพื้นที่อื่นๆ ได้สะดวก ทำให้การนำเรื่องราวหรือถ่ายทอดได้ง่ายและรวดเร็วมากยิ่งขึ้น

2.1.3 การเปิดพื้นที่สาธารณะสำหรับอำนวยความสะดวกให้แก่กลุ่มเยาวชนใช้ในการแลกเปลี่ยนเรื่องราวของชุมชนเพื่อสร้างการมีส่วนร่วมของกลุ่มเยาวชนต่อการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวในพื้นที่ เช่น ห้องประชุม พื้นที่อาคารในชุมชน สำนักงานชุมชน เป็นต้น

2.1.4 การได้รับความรู้ที่เพียงพอเกี่ยวกับแหล่งท่องเที่ยวที่มีอยู่ในชุมชนและมีผู้รู้หรือปราชญ์ชุมชนให้ความช่วยเหลือทั้งในด้านข้อมูลในชุมชนและวิธีหรือกระบวนการถ่ายทอดเรื่องราวทำให้เยาวชนมีความเชื่อมั่น มั่นใจในตนเองสำหรับการเล่าเรื่องราวหรือนำเสนอของดีในชุมชน

2.1.5 กำหนดช่องทางสื่อสารกิจกรรมต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับเรื่องราวของดีในชุมชนเพื่อการท่องเที่ยวที่เยาวชนสามารถเข้าถึงและสะดวกต่อการรับรู้ได้ง่าย อาทิ สื่อสารผ่านกลุ่มเครือข่ายเยาวชน เช่น ชมรมเยาวชน สภากาแฟและเยาวชน เป็นต้น หรือ สื่อสารผ่านกลุ่มเครือข่ายสังคมออนไลน์ เช่น Line Group, Facebook Fanpage เป็นต้น

2.1.6 การรับรู้ถึงคุณค่าและรายได้ของบุคคลที่เป็นนักเล่าเรื่องชุมชนหรือมีอาชีพมัคคุเทศก์ เป็นแรงจูงใจที่ทำให้เยาวชนหันมาสนใจเรื่องราวในพื้นที่ของตนเองมากขึ้น

2.2 การรับรู้เรื่องราวแหล่งท่องเที่ยวของเยาวชน

2.2.1 การมีช่องทางที่สื่อสารของเรื่องราวแหล่งท่องเที่ยวชุมชนได้ง่ายและสะดวกต่อการเข้าถึงเยาวชนทำให้เยาวชนได้รับรู้เรื่องราวของแหล่งท่องเที่ยวได้มากยิ่งขึ้นโดยเฉพาะสื่อสังคมออนไลน์ โซเชียลเน็ตเวิร์คที่เยาวชนรุ่นใหม่ใช้อยู่เป็นประจำ ได้แก่ Line Group, Facebook Fanpage, QR Code

2.2.2 การสร้างเนื้อหา (Content) ที่ตรงกับความสนใจของแหล่งท่องเที่ยวนำไปสู่การสนใจของเยาวชนต่อการรับรู้เรื่องราวแหล่งท่องเที่ยวในพื้นที่มากขึ้น เช่น การเล่าเรื่องของดีชุมชน ด้วยคลิปวีดีโอแนะนำจุดท่องเที่ยวชุมชน MV เพลงที่แสดงถึงแหล่งวิถีชุมชนหรือหนังสือ โดยเนื้อหาสำคัญมุ่งเน้นผู้แสดงที่อยู่ในช่วงวัยของเยาวชนหรือเยาวชนในพื้นที่ลงในสื่อโซเชียลมีเดีย ได้แก่ YouTube Line Groups

2.2.3 การศึกษาดูงานแหล่งท่องเที่ยวชุมชนที่ประสบความสำเร็จและกำลังพัฒนาเป็นแหล่งท่องเที่ยวทั้งในและนอกพื้นที่ ผ่านโครงการเยาวชนอนุรักษ์สืบสานภูมิปัญญาท้องถิ่นโดยมีกิจกรรมหลักเพื่อรวบรวมข้อมูลของดีในพื้นที่ต่อยอดเป็นเรื่องราวแหล่งท่องเที่ยวชุมชน

2.2.4 การจัดนิทรรศการเคลื่อนที่เกี่ยวกับอนุรักษ์สืบสานภูมิปัญญาท้องถิ่นในสถานศึกษา ชุมชนทำให้เยาวชนรับรู้ถึงคุณค่าทรัพยากรในชุมชนซึ่งเป็นมรดกที่พวกเขาเป็นส่วนหนึ่งในการรักษาและสืบทอดต่อไป

2.2.5 การส่งเสริมให้เยาวชนเข้ามามีส่วนร่วมในการใช้ประโยชน์จากทรัพยากรชุมชนทำให้เยาวชนได้รับรู้และมีส่วนร่วมพัฒนาทรัพยากรชุมชนไม่ว่าจะเป็นการอนุรักษ์ฟื้นฟู การสืบทอดหรือสร้างคุณค่าทรัพยากรชุมชน

2.2.6 การมีส่วนร่วมของคนในชุมชนในการออกแบบเรื่องราวชุมชนร่วมกับเยาวชนเล่าเรื่อง

2.3 ความพร้อมของเยาวชนในการเป็นมัคคุเทศก์น้อย

2.3.1 การได้รับแรงสนับสนุนส่งเสริมและให้ความสำคัญจากผู้ปกครองสำหรับการอบรมพัฒนาศักยภาพของเยาวชนสู่การเป็นนักเล่าเรื่องชุมชนหรือมัคคุเทศก์น้อย

2.3.2 การจัดเวทีแลกเปลี่ยนเรียนรู้ระหว่างเยาวชน ผู้รู้ในชุมชน และมัคคุเทศก์ที่มีประสบการณ์เพื่อเพิ่มพูนความรู้และทักษะให้แก่เยาวชนทำให้มีความมั่นใจและมีความพร้อม มีข้อมูลเพียงพอในการปฏิบัติกรนำเที่ยว

2.3.3 การได้รับการศึกษา เรียนรู้ด้านการท่องเที่ยวจากการอบรมหลักสูตรเยาวชนมัคคุเทศก์น้อยโดยหน่วยงาน องค์กร สถาบันที่มีผู้เชี่ยวชาญด้านการท่องเที่ยว ด้านภาษาเพื่อการท่องเที่ยว และด้านการพัฒนาบุคลิกภาพเพื่อการท่องเที่ยว

2.3.4 การได้รับการฝึกปฏิบัติการท่องเที่ยวอย่างสม่ำเสมอทำให้มองภาพปฏิบัติการนำเที่ยวก่อนการลงพื้นที่จริงได้ชัดเจนมากขึ้น ได้แก่ ออกแบบการท่องเที่ยว จำลองกิจกรรมในการนำเที่ยว และปัญหาที่อาจเกิดขึ้นก่อนและหลังการนำเที่ยว

2.3.5 การมีพี่เลี้ยงหรือ Coach ให้คำปรึกษาเกี่ยวกับเทคนิค วิธีการเล่าเรื่องและข้อปฏิบัติในการนำเที่ยวแก่เยาวชนในการทดสอบหรือปฏิบัติการนำเที่ยว

2.3.6 การจัดกิจกรรมเรียนรู้เกี่ยวกับการท่องเที่ยวผ่านการปฏิบัติในรายวิชาในสถาบันการศึกษาทำให้เยาวชนเข้าใจและพัฒนาการเรียนรู้ด้านการท่องเที่ยวมากขึ้น

2.4 การสร้างเยาวชนเป็นมัคคุเทศก์น้อย

2.4.1 จัดทำโครงการพัฒนาและส่งเสริมเยาวชนนักร้องเพลงลูกทุ่งที่ชัดเจนโดยกำหนดแนวทางและรายละเอียดเพื่อการอนุรักษ์และสืบสาน ภูมิปัญญาท้องถิ่นและการพัฒนาเยาวชนไปสู่อาชีพมัคคุเทศก์

2.4.2 กำหนดกิจกรรมพัฒนาเยาวชนที่ครอบคลุมถึงการเข้าสู่การเป็นเยาวชนมัคคุเทศก์ผ่านการจัดอบรม จัดค่ายเยาวชน ได้แก่ ด้านพฤติกรรมทัศนคติ ด้านความรู้การท่องเที่ยว ด้านทักษะการเล่าเรื่อง ทำให้เยาวชนปรับเปลี่ยนพฤติกรรม เรียนรู้และเข้าใจหลักการนำเที่ยวรวมถึงเรียนรู้เรื่องราวของดีมีคุณค่าในชุมชนและสามารถถ่ายทอดเรื่องราวให้เป็นที่รับรู้ของนักท่องเที่ยวที่เข้ามาเยี่ยมชม

2.4.3 การมีส่วนร่วมของผู้ประกอบธุรกิจท่องเที่ยวในพื้นที่ที่เปิดโอกาสให้กับเยาวชนเข้าไปศึกษาและเรียนรู้กระบวนการจัดการท่องเที่ยวชุมชนทำให้เยาวชนที่สนใจเล่าเรื่องได้มีความมั่นใจและสามารถเรียนรู้เกี่ยวกับการท่องเที่ยวจากพื้นที่จริง

2.4.4 จัดทำงบประมาณของหน่วยงานเพื่อพัฒนาเยาวชนผ่านกิจกรรมส่งเสริมเยาวชนนักร้องอย่างต่อเนื่องไม่ว่าจะเป็น การสรรหา เลือกพื้นที่ และจัดอบรม เพื่อให้เกิดเยาวชนได้รับการพัฒนานำไปสู่อาชีพมัคคุเทศก์

2.4.5 การจัดให้มีการเผยแพร่งานการนำเที่ยวของเยาวชนที่เข้าร่วมโครงการโดยเผยแพร่ในงานท่องเที่ยวทั้งในระดับชุมชน อำเภอ จังหวัด และระดับประเทศเพื่อเปิดโอกาสให้เยาวชนมัคคุเทศก์น้อยมีทักษะ ประสบการณ์ในการนำเสนองานและพัฒนาตนเองมากขึ้น

2.5 สิ่งที่เป็นข้อควรระวังในการสร้างเยาวชนมัคคุเทศก์น้อย

2.5.1 การส่งเสริมและสนับสนุนการพัฒนาเยาวชนของหน่วยงานในพื้นที่ในการจัดทำกิจกรรมสร้างคุณค่าทรัพยากรชุมชนเพื่อการอนุรักษ์ สู่การถ่ายทอดเรื่องราวของเยาวชนเล่าเรื่องต้องแสดงถึงผลลัพธ์ที่ต่อเนื่องและชัดเจน หากสิ่งเหล่านี้ไม่ตรงต่อความต้องการ ย่อมขาดความน่าเชื่อถือนำไปสู่การไม่ให้ความร่วมมือหรือละเลยไม่สนใจของเยาวชนที่มีต่อโครงการนั้นๆ ดังนั้นการจัดทำกิจกรรมของหน่วยงานในพื้นที่ต้องมีขอบเขต แนวทางและผลที่ออกมาได้อย่างเห็นจริงและมีความต่อเนื่อง

2.5.2 การมีส่วนร่วม การให้ความสำคัญและการอำนวยความสะดวกของผู้ปกครอง ผู้นำชุมชน กลุ่มคนในชุมชนที่เป็นคนเก่ง และผู้ประกอบธุรกิจท่องเที่ยวในพื้นที่เป็นการสร้างโอกาสให้กับเยาวชนผู้เข้าร่วมโครงการ หากคนกลุ่มนี้ไม่ส่งเสริมและสนับสนุนรวมถึงเปิดโอกาสให้เยาวชนได้เข้ามามีส่วนร่วมหรือศึกษาพัฒนาตนเองย่อมยากที่จะสร้างเยาวชนเล่าเรื่องในพื้นที่อย่างเป็นรูปธรรม

2.5.3 การระมัดระวังเกี่ยวกับ เทคนิคและวิธีถ่ายทอดของคณะระหว่างช่วงวัยของกลุ่มคนในชุมชนที่เป็นคนแก่ คนนำ หรือคนสำคัญมาร่วมกับเยาวชนที่เข้าร่วมโครงการเพื่อถ่ายทอดความรู้ ภูมิปัญญาประเพณีวัฒนธรรมการดำเนินชีวิต โดยคนกลุ่มนี้แม้ว่าจะมีความเชี่ยวชาญแต่ต้องปรับเทคนิคและกระบวนการถ่ายทอดให้สอดคล้องกับพฤติกรรมของกลุ่มเยาวชนซึ่งอาจจะมีมุมมองความคิดที่แตกต่างกัน

2.5.4 การคำนึงถึงระยะเวลา และสถานที่พัฒนาเยาวชนสู่การเป็นมัคคุเทศก์น้อยเป็นปัจจัยสำคัญที่มีผลต่อการตัดสินใจเข้าร่วมหรือมีส่วนร่วมในกิจกรรมต่าง ๆ เพราะเยาวชนส่วนใหญ่ยังคงใช้เวลาในการศึกษาเล่าเรียน และมีข้อจำกัดในการเข้าสู่สถานที่จัดกิจกรรมทั้งระยะทาง และการสัญจรในพื้นที่ ซึ่งหมายถึงความปลอดภัยของเยาวชนทั้งเวลาในการศึกษาและการเดินทางล้วนแต่เป็นข้อจำกัดในการสร้างเยาวชนมัคคุเทศก์น้อย

2.5.5 การคำนึงถึงความชัดเจนของข้อมูลเรื่องราวชุมชนไม่ว่าจะเป็นข้อมูลจากการถ่ายทอดของผู้รู้หรือเอกสาร เพราะข้อมูลเหล่านี้หากเยาวชนได้รับรู้เรื่องราวที่ไม่ตรงกับข้อเท็จจริงย่อมทำให้การถ่ายทอดเรื่องราวผิดไปจากข้อความจริงส่งผลกระทบต่อความน่าเชื่อถือของแหล่งท่องเที่ยวและความเชื่อมั่นของนักท่องเที่ยวที่เข้ามาเยี่ยมชมแหล่งท่องเที่ยวชุมชน

3. การวิเคราะห์ข้อมูลสำคัญจากการสนทนากลุ่ม เพื่อนำไปสู่การกำหนดแนวทางการเป็นเยาวชนมัคคุเทศก์น้อยอย่างเป็นรูปธรรม จากนักวิชาการด้านการท่องเที่ยว/ผู้ชำนาญงานด้านการท่องเที่ยว ผู้ประกอบธุรกิจนำเที่ยว ผู้บริหารจัดการแหล่งท่องเที่ยว และมัคคุเทศก์

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลสำคัญ พบประเด็นสำคัญ ดังนี้

(1) การซึมซับหลอมหลวมและปลูกจิตสำนึกเยาวชนให้เห็นคุณค่า ความหวงแหนมรดกทรัพยากรชุมชนในท้องถิ่นของเยาวชน ได้แก่ วัฒนธรรม ประเพณี วิถีชีวิตอาชีพ และภูมิปัญญาท้องถิ่นโดยกระบวนการเรียนรู้นอกห้องเรียน คือ การกำหนดกิจกรรมตามความเหมาะสมกับความต้องการของเยาวชนและสอดคล้องกับพื้นที่ ทำให้ความเข้าใจในของดีของถิ่นอย่างถ่องแท้และชัดเจน

(2) การได้รับแรงสนับสนุนจากผู้ปกครองไม่ว่าจะเป็นพ่อแม่ พี่ ปู่ย่า ตายาย และการอำนวยความสะดวกของหน่วยงานสนับสนุนส่งเสริมเยาวชนในการเข้าร่วมกิจกรรมเพื่อพัฒนาและอนุรักษ์คุณค่าของทรัพยากรชุมชน

(3) การมีส่วนร่วมในการคิดและนำไปปฏิบัติของเยาวชนร่วมกันกับหน่วยงานในชุมชนต่อการพัฒนาและอนุรักษ์คุณค่าของทรัพยากรชุมชน

(4) การได้รับความรู้เกี่ยวกับการเป็นเยาวชนมัคคุเทศก์น้อย โดยนำเกณฑ์มาตรฐานการเป็นมัคคุเทศก์มาประยุกต์ปรับใช้ให้สอดคล้องกับบริบทของชุมชนซึ่งทำให้เยาวชนมีความรู้ที่เพียงพอต่อการนำเที่ยวได้อย่างถูกต้อง สร้างความประทับใจให้กับนักท่องเที่ยวที่มาเยี่ยมชมในพื้นที่ ได้แก่ การอบรม การสัมมนาการแลกเปลี่ยนเรียนรู้

(5) การพัฒนาของเยาวชนโดยกำหนดสถานที่หรือเวทีเล่าเรื่องชุมชน ของดีชุมชน ชุมชนของฉัน อาชีพและวิถีชีวิตของชุมชนที่มีปราชญ์ชุมชนหรือมีพี่เลี้ยงที่พร้อมถ่ายทอดเรื่องราวทำให้เยาวชนได้แสดงทักษะด้านต่างๆ ได้แก่ ทักษะการสื่อสารด้านภาษา และเทคนิคการเล่าเรื่อง

(6) การเพิ่มศักยภาพของเยาวชนโดยการทำงานเป็นทีมที่มีโครงการการประสานงานและการสื่อสารอย่างสมบูรณ์ทำให้ร่วมกันคิด แบ่งงานกันทำ และร่วมแก้ปัญหาในระหว่างการปฏิบัติหน้าที่

(7) การจำลองภาพหรือเหตุการณ์สมมุติในการปฏิบัติหน้าที่หลังการศึกษาและเรียนรู้ทรัพยากรชุมชน ได้แก่ การเขียนโครงการ แบบจำลองผ่านโปรแกรมสื่อออนไลน์

(8) การทดลองและการฝึกปฏิบัติหน้าที่จากชุมชนจากสถานที่ท่องเที่ยวจริงและ ถอดบทเรียนทำให้มีความเข้าใจในกระบวนการมากยิ่งขึ้นซึ่งนำไปสู่การแก้ปัญหาและปรับปรุงพัฒนา งานในอนาคต

(9) การวิเคราะห์และปรับปรุงปัญหาที่อาจเกิดขึ้นได้ตลอดเวลาเพื่อการปรับแผนตามสถานการณ์ที่อาจเกิดขึ้นโดยการสรุป วิเคราะห์แบบมีส่วนร่วม

การวิเคราะห์ข้อมูลสำคัญจากการสนทนากลุ่ม (Discussion) เพื่อนำไปสู่การกำหนดแนวทางการเป็นเยาวชนมีคฤศก์น้อยอย่างเป็นรูปธรรม แสดงตามภาพที่ 4.1 ดังนี้

ภาพที่ 4.1 แนวทางการสร้างเยาวชนสู่การเป็นมัคคุเทศก์น้อยอย่างเป็นรูปธรรม

3. การประเมินเยาวชนสู่การเป็นมัคคุเทศก์น้อยในอำเภอบางพลี จังหวัดสมุทรปราการ

ผลการประเมินข้อมูลในส่วนนี้เพื่อตอบวัตถุประสงค์ การประเมินเยาวชนสู่การเป็นมัคคุเทศก์น้อยในอำเภอบางพลี จังหวัดสมุทรปราการ โดยประชุมเชิงปฏิบัติการฝึกปฏิบัติการนำเที่ยวของเยาวชน จากผู้ให้ความชัดเจนตรงไปตรงมาของการประเมิน ประกอบด้วย นักวิชาการด้านการท่องเที่ยว/ผู้อำนวยการงานด้านการท่องเที่ยว ผู้ประกอบธุรกิจนำเที่ยว ผู้บริหารจัดการแหล่งท่องเที่ยว และมัคคุเทศก์ โดยแยกข้อมูลสำคัญ มีรายละเอียด ดังนี้

3.1 ผลการประเมินเยาวชนหลังอบรมมัคคุเทศก์น้อยจากกิจกรรมล่องเรือ เล่าเรื่องวิถีชุมชน เลียบคลองบางปลาเฉลิมพระเกียรติ ในตำบลบางปลา อำเภอบางพลี จังหวัดสมุทรปราการ

ผู้วิจัยได้นำผลประเมินมาวิเคราะห์ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานและระดับผลประเมิน เยาวชนสู่การเป็นมัคคุเทศก์น้อย ปรากฏผลดังตารางที่ 4.6-4.9 ดังนี้

ตารางที่ 4.6 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับผลประเมินเยาวชนสู่การเป็น มัคคุเทศก์น้อย

รายการประเมิน	ระดับประเมิน		
	\bar{X}	SD	แปลความ
1. ด้านความรู้ในการนำเที่ยว	3.11	0.770	ปานกลาง
2. ด้านทักษะ หน้าที่และความรับผิดชอบในการนำเที่ยว	3.58	0.810	มาก
3. ด้านการติดต่อประสานงานและแก้ไขปัญหาในการนำเที่ยว	3.69	1.010	มาก
รวม	3.46	0.860	ปานกลาง

จากตารางที่ 4.6 ผลประเมินเยาวชนสู่การเป็นมัคคุเทศก์น้อยโดยภาพรวม พบว่า อยู่ในระดับ ปานกลาง ($\bar{X}=3.46$, $SD=0.860$) เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า ด้านการติดต่อประสานงาน และแก้ไขปัญหาในการนำเที่ยวมากที่สุด ($\bar{X}=3.69$, $SD=1.010$) รองลงมาด้านทักษะ หน้าที่และความ รับผิดชอบในการนำเที่ยว ($\bar{X}=3.58$, $SD=0.810$) และด้านความรู้ในการนำเที่ยวน้อยที่สุด ($\bar{X}=3.11$, $SD=0.770$) ตามลำดับ

เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านผลประเมินเยาวชนสู่การเป็นมัคคุเทศก์น้อย แสดงตามตาราง ดังนี้

ตารางที่ 4.7 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับผลประเมินเยาวชนสู่การเป็นมัคคุเทศก์น้อย

ด้านความรู้ในการนำเที่ยว	ระดับประเมิน		
	\bar{X}	SD	แปลความ
1. มีความเข้าใจของดีในชุมชน เกี่ยวกับประวัติความเป็นมา ความโดดเด่นได้เป็นอย่างดีและสามารถเล่าเรื่องหรือถ่ายทอดให้กับนักท่องเที่ยวหรือผู้สนใจได้เป็นอย่างดี	3.46	0.990	ปานกลาง
2. การจัดทำแผนที่ท่องเที่ยวและป้ายสัญลักษณ์ต่างๆ ภายในพื้นที่แหล่งท่องเที่ยว รวมทั้งอำนวยความสะดวกให้กับนักท่องเที่ยวที่มาเยือนในแหล่งท่องเที่ยว	1.33	0.612	น้อยที่สุด
3. สามารถแลกเปลี่ยนทางภาษากับนักท่องเที่ยวอย่างเป็นกันเอง พร้อมทั้งสามารถใช้ภาษากลางและภาษาถิ่นรวมทั้งอังกฤษและภาษาทางเลือก เช่น ภาษากัมพูชา พม่า เวียดนาม ในการนำเที่ยว	4.00	1.195	มาก
4. มีการจัดทำเอกสารโครงการหรือกิจกรรมท่องเที่ยวที่ครอบคลุมตั้งแต่รับนักท่องเที่ยวให้ความรู้ระหว่างท่องเที่ยวและส่งนักท่องเที่ยวอย่างปลอดภัย	2.86	0.351	ปานกลาง
5. แจ็งข้อปฏิบัติที่สำคัญของแหล่งท่องเที่ยวและชี้แจงสิ่งที่ต้องระวัง เพื่อความปลอดภัย	3.93	0.703	มาก
รวม	3.11	0.770	ปานกลาง

จากตารางที่ 4.7 ผลประเมินเยาวชนสู่การเป็นมัคคุเทศก์น้อยโดยรวม พบว่า อยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{x}=3.11$, $SD=0.770$) เมื่อพิจารณาค่าเฉลี่ยรายข้อสามารถแลกเปลี่ยนทางภาษากับนักท่องเที่ยวอย่างเป็นกันเอง พร้อมทั้งสามารถใช้ภาษากลางและภาษาถิ่นรวมทั้งอังกฤษและภาษาทางเลือก เช่น ภาษากัมพูชา พม่า เวียดนามในการนำเที่ยวมากที่สุด ($\bar{x}=4.00$, $SD=1.195$) รองลงมา แจ็งข้อปฏิบัติที่สำคัญของแหล่งท่องเที่ยวและชี้แจงสิ่งที่ต้องระวังเพื่อความปลอดภัย ($\bar{x}=3.93$, $SD=0.703$) มีความเข้าใจของดีในชุมชนเกี่ยวกับประวัติความเป็นมา ความโดดเด่นได้เป็นอย่างดี และสามารถเล่าเรื่องหรือถ่ายทอดให้กับนักท่องเที่ยวหรือผู้สนใจได้เป็นอย่างดี ($\bar{x}=3.46$, $SD=0.990$) มีการจัดทำเอกสารโครงการหรือกิจกรรมท่องเที่ยวที่ครอบคลุมตั้งแต่รับนักท่องเที่ยวให้ความรู้ระหว่างท่องเที่ยวและส่งนักท่องเที่ยวอย่างปลอดภัย ($\bar{x}=2.86$, $SD=0.351$) และการจัดทำแผนที่ท่องเที่ยว

และป้ายสัญลักษณ์ต่างๆ ภายในพื้นที่แหล่งท่องเที่ยว รวมทั้งอำนวยความสะดวกให้กับนักท่องเที่ยวที่มาเยือนในแหล่งท่องเที่ยววันน้อยที่สุด ($\bar{x}=1.33$, $SD=0.612$) ตามลำดับ

ตารางที่ 4.8 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับผลประเมินเยาวชนสู่การเป็นมัคคุเทศก์น้อย

ด้านทักษะ หน้าที่และความรับผิดชอบในการนำเที่ยว	ระดับประเมิน		
	\bar{x}	SD	แปลความ
1. มีการใช้ Google map, Application, Line groups มาช่วยในการอำนวยความสะดวกให้กับนักท่องเที่ยวในการนำเที่ยว	3.73	0.798	มาก
2. จัดทำเอกสารหรือโปรแกรมการนำเที่ยวที่มีรายละเอียดขั้นตอน วิธีการรับนักท่องเที่ยว ระหว่างการนำเที่ยวและสิ้นสุดการนำเที่ยว	4.40	1.183	มาก
3. เป็นผู้เริ่มทำกิจกรรมต่างๆ ที่จัดขึ้น และให้ความบันเทิงแก่นักท่องเที่ยว	4.06	0.457	มาก
4. มีทีมงานที่ได้แบ่งหน้าที่ ความรับผิดชอบที่เพียงพอในการนำเที่ยว	3.20	0.941	ปานกลาง
5. การให้ความใส่ใจ ดูแล และมีความเต็มใจในการให้บริการแก่นักท่องเที่ยว ดูจากการไม่ปฏิเสธหรือแสดงความไม่พอใจเมื่อนักท่องเที่ยวมีคำถามหรือเกิดความกังวลในการท่องเที่ยว	2.73	0.703	ปานกลาง
6. แจ้งข้อปฏิบัติระเบียบแบบแผน ขนบธรรมเนียมประเพณีของสถานที่ท่องเที่ยวในการนำเที่ยว	3.38	0.832	ปานกลาง
รวม	3.58	0.810	มาก

จากตารางที่ 4.8 ผลประเมินเยาวชนสู่การเป็นมัคคุเทศก์น้อยโดยรวม พบว่า อยู่ในระดับมาก ($\bar{x}=3.58$, $SD=0.810$) เมื่อพิจารณาค่าเฉลี่ยเป็นรายข้อจัดทำเอกสารหรือโปรแกรมการนำเที่ยวที่มีรายละเอียด ขั้นตอน วิธีการรับนักท่องเที่ยว ระหว่างการนำเที่ยวและสิ้นสุดการนำเที่ยวมากที่สุด ($\bar{x}=4.40$, $SD=1.183$) รองลงมาเป็นผู้เริ่มทำกิจกรรมต่างๆ ที่จัดขึ้นและให้ความบันเทิงแก่นักท่องเที่ยว ($\bar{x}=4.06$, $SD=0.457$) มีการใช้ Google map, Application, Line groups มาช่วยในการอำนวยความสะดวกให้กับนักท่องเที่ยวในการนำเที่ยว ($\bar{x}=3.73$, $SD=0.798$) แจ้งข้อปฏิบัติ ระเบียบแบบแผน ขนบธรรมเนียมประเพณีของสถานที่ท่องเที่ยวในการนำเที่ยว ($\bar{x}=3.38$, SD

=0.832) มีทีมงานที่ได้แบ่งหน้าที่ ความรับผิดชอบที่เพียงพอในการนำเที่ยว ($\bar{x}=3.20$, $SD=0.941$) และการให้ความใส่ใจดูแล และมีความเต็มใจในการให้บริการแก่นักท่องเที่ยว ดูจากการไม่ปฏิเสธหรือแสดงความไม่พอใจเมื่อนักท่องเที่ยวมีคำถามหรือเกิดความกังวลในการท่องเที่ยวน้อยที่สุด($\bar{x}=2.73$, $SD=0.703$)

ตารางที่ 4.9 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับผลประเมินเยาวชนสู่การเป็นมัคคุเทศก์น้อย

ด้านการติดต่อประสานงานและแก้ไขปัญหาในการนำเที่ยว	ระดับประเมิน		
	\bar{x}	SD	แปลความ
1. มีกลุ่มหรือเครือข่ายในการอำนวยความสะดวกให้กับนักท่องเที่ยว เช่น กลุ่มเยาวชนในตำบลโดยรอบแหล่งท่องเที่ยว เครือข่ายเยาวชนอาสาช่วยเหลือเหตุฉุกเฉินเบื้องต้น เป็นต้น	3.46	0.915	ปานกลาง
2. มีกลุ่มเยาวชนอาสาดูแล ใส่ใจการเข้ามาเยือนของนักท่องเที่ยวด้วยความเป็นเจ้าของบ้านที่ดีตลอดการนำเที่ยว	4.13	1.245	มาก
3. มีการใช้ไหวพริบและการตัดสินใจในการแก้ไขปัญหาที่เกิดขึ้นกับนักท่องเที่ยวอย่างเหมาะสมและรวดเร็ว	3.26	1.099	ปานกลาง
4. มีความรู้เกี่ยวกับหลักการแต่งกาย บุคลิกท่าทาง กริยามารยาทที่เหมาะสมในการนำเที่ยว	4.20	0.770	มาก
5. สามารถปรับกิจกรรมการนำเที่ยวและมีความยืดหยุ่นตามตามภาวะการณ์ต่างๆ และความต้องการโดยรวมของนักท่องเที่ยว	3.40	1.055	ปานกลาง
รวม	3.69	1.010	มาก

จากตารางที่ 4.9 ผลประเมินเยาวชนสู่การเป็นมัคคุเทศก์น้อยโดยรวม อยู่ในระดับมาก ($\bar{x}=3.69, SD=1.010$) เมื่อพิจารณาค่าเฉลี่ยเป็นรายข้อ มีความรู้เกี่ยวกับหลักการแต่งกาย บุคลิกท่าทาง กริยามารยาทที่เหมาะสมในการนำเที่ยวมากที่สุด ($\bar{x}=4.20$, $SD=0.770$) รองลงมาในกลุ่มเยาวชนอาสาดูแลใส่ใจการเข้ามาเยือนของนักท่องเที่ยวด้วยความเป็นเจ้าของบ้านที่ดีตลอดการนำเที่ยว ($\bar{x}=4.13$, $SD=1.245$) มีกลุ่มหรือเครือข่ายในการอำนวยความสะดวกให้กับนักท่องเที่ยว เช่น กลุ่มเยาวชนในตำบลโดยรอบแหล่งท่องเที่ยว เครือข่ายเยาวชนอาสาช่วยเหลือเหตุฉุกเฉินเบื้องต้น เป็นต้น ($\bar{x}=3.46$, $SD=0.915$) สามารถปรับกิจกรรมการนำเที่ยวและมีความยืดหยุ่นตามภาวะการณ์ต่างๆ

และความต้องการโดยรวมของนักท่องเที่ยว ($\bar{x} = 3.40$, $SD=1.055$) และมีการใช้ไหวพริบและการตัดสินใจในการแก้ไขปัญหาที่เกิดขึ้นกับนักท่องเที่ยวอย่างเหมาะสมและรวดเร็ว น้อยที่สุด ($\bar{x} = 3.26$, $SD=1.099$) ตามลำดับ

ผลการสังเคราะห์ข้อมูลสำคัญตามข้อเสนอแนะเยาวชนสู่การเป็นมัคคุเทศก์น้อยจากกิจกรรมล่องเรือ เล่าเรื่องวิถีชุมชนเลียบบคลองบางปลาเฉลิมพระเกียรติ ตำบลบางปลา อำเภอบางพลี จังหวัดสมุทรปราการ ดังนี้

ด้านการนำเสนอข้อมูลเล่าเรื่อง ได้แก่

1. การเล่าเรื่องราวที่ใช้ข้อมูลทางวิชาการมากเกินไปอาจทำให้ขาดอรรถรสในการสื่อสารให้กับนักท่องเที่ยวหรือขาดความเป็นกันเอง ควรปรับข้อมูลเรื่องราวที่เขียนไว้ในเชิงวิชาการให้เป็นคำพูดที่เหมาะสมกับกลุ่มนักท่องเที่ยว เช่น การดำเนินชีวิตของชุมชนริมคลองสัญจรทางน้ำ เป็นวิถีชีวิตของคนคลองมีการใช้เรือเป็นหลักในการเดินทางทางน้ำ เป็นต้น

2. การเล่าเรื่องในแต่ละสถานที่นั้นควรเล่าเรื่องราวที่มีความโดดเด่นหรือสิ่งที่น่าสนใจในแต่ละสถานที่ไม่มากและไม่บ่อยจนเกินไปเพื่อไม่ให้นักท่องเที่ยวมีความสับสนว่า สถานที่ที่เล่าเรื่องนั้นมีความโดดเด่นในเรื่องใด ซึ่งควรศึกษาสิ่งที่น่าสนใจของจุดที่ทำการเล่าเรื่องนั้นให้ถ่องแท้และครบถ้วน

3. การนำเสนอเรื่องราวเชื่อมโยงในแต่ละสถานที่ตามเส้นทางที่ได้กำหนด เพื่อให้ให้นักท่องเที่ยวได้สนใจและติดตามเรื่องราวที่มีความต่อเนื่องตลอดเส้นทาง การนำเที่ยว

ด้านการใช้ภาษาสื่อสารเรื่องราว ได้แก่

1. การฝึกพูดที่ไม่เร็วและช้าเกินไป มีจังหวะขึ้น-ลงของเสียง หมายถึง การปรับระดับเสียง ให้มีความเหมาะสมกับสถานที่เล่าเรื่องนั้นๆ ทำให้นักท่องเที่ยวมีความสนใจ

2. การใช้คำพูดที่เหมาะสมกับช่วงวัยของกลุ่มนักท่องเที่ยว เช่น คำที่เป็นศัพท์เทคนิควิชาการเกินความจำเป็นสำหรับการท่องเที่ยวชุมชน ลดการใช้คำสร้อยที่มากเกินไป อาทิ นะครับ นะครับ...ทุกประโยคที่พูด และใช้ภาษาต่างประเทศที่เหมาะสมกับกลุ่มนักท่องเที่ยว เป็นต้น

3. การออกเสียง “ร” “ล” และคำควบกล้ำ ที่ถูกต้องย่อมสร้างเสน่ห์ให้กับนักท่องเที่ยว

ด้านพฤติกรรมต่อการเล่าเรื่อง ได้แก่

1. การพักผ่อนอย่างเพียงพอเพื่อให้ร่างกายมีความสดชื่น แจ่มใส มีความกระฉับกระเฉง ทำให้การแสดงออกทั้งสีหน้าท่าทางเป็นไปตามธรรมชาติ

2. การสร้างความเชื่อมั่นและมั่นใจในตนเองโดยการเตรียมความพร้อมทั้งข้อมูลและจับประเด็นเรื่องราวที่สำคัญในแต่ละจุด ทำให้มีความกระตือรือร้นที่จะถ่ายทอดเรื่องราวของแหล่งท่องเที่ยวซึ่งเป็นการท้าทายความสามารถของตน

3.2 ผลการประเมินเยาวชนหลังทดสอบการเป็นมัคคุเทศก์น้อยจากการฝึกปฏิบัติการนำเที่ยวในพื้นที่แหล่งท่องเที่ยว การเล่าเรื่องตลาดน้ำและแหล่งท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม วัดหลวงพ่อโตวัดบางพลีใหญ่ใน และวัดบางพลีใหญ่กลาง จากนักวิชาการด้านการท่องเที่ยว อาจารย์สอนมัคคุเทศก์ และผู้ประกอบการอาชีพมัคคุเทศก์

ผลการประเมินจากการสังเคราะห์ข้อมูลสำคัญ พบว่า

ด้านความรู้ในการนำเที่ยว เยาวชนปฏิบัติหน้าที่ได้ศึกษาเรื่องราวที่เกี่ยวข้องกับแหล่งท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม โดยเฉพาะเรื่องราวความเป็นมาของหลวงพ่อโตวัด บางพลีใหญ่ในและวัดบางพลีใหญ่กลาง รวมถึงแนะนำและถ่ายทอดเรื่องราวของตลาดน้ำบางพลีได้เป็นที่น่าสนใจ อีกทั้งเยาวชนนำเที่ยวได้จัดทำเอกสารที่แสดงถึงเส้นทางการนำเที่ยวของแหล่งท่องเที่ยวและแนะนำข้อปฏิบัติต่อการเข้าเยี่ยมชมสถานที่ท่องเที่ยวได้อย่างชัดเจนและเยาวชนนำเที่ยวมีความเป็นกันเองกับนักท่องเที่ยวได้เป็นอย่างดี

ด้านทักษะ หน้าที่และความรับผิดชอบในการนำเที่ยว เยาวชนปฏิบัติหน้าที่มีความรับผิดชอบต่อหน้าที่การนำเที่ยว โดยเฉพาะการแบ่งหน้าที่ในการต้อนรับนักท่องเที่ยวมีความใส่ใจ ดูแล และมีความเต็มใจในการให้บริการและไม่ปฏิเสธหรือแสดงความไม่พอใจในการนำเที่ยวทุกครั้งที่น่าเที่ยว อีกทั้งยังทำหน้าที่ของการมัคคุเทศก์ที่ดี ให้การต้อนรับนักท่องเที่ยว ดูแล และส่งนักท่องเที่ยวกลับอย่างปลอดภัย

ด้านการติดต่อประสานงานและแก้ไขปัญหาในการนำเที่ยว เยาวชนนำเที่ยวยังขาดประสบการณ์ด้านการติดต่อประสานงานและแก้ไขปัญหาเฉพาะหน้า ได้แก่ การขาดการประชุมร่วมกันเพื่อวางแผนกำหนดนัดหมายจุดนัดพบและเวลาที่ชัดเจนให้กับนักท่องเที่ยว รวมถึงการแก้ปัญหาเกี่ยวกับสถานที่นัดพบ เช่น การหลีกเลี่ยงเสียงดังจากกิจกรรมของแหล่งท่องเที่ยว และกำหนดเวลานัดหมายอาจใช้ช่องทางติดต่อสื่อสารออนไลน์ เพื่อให้นักท่องเที่ยวได้รับรู้เวลาที่นัดหมายขณะใช้เวลาในการเยี่ยมชมจุดท่องเที่ยวต่างๆ อย่างไรก็ตามเยาวชนสามารถใช้ไหวพริบและเรียนรู้การแก้ปัญหาได้อย่างรวดเร็วและสามารถปรับตารางนำเที่ยวยืดหยุ่นตามความต้องการของนักท่องเที่ยวได้อย่างเหมาะสม

ผลการสังเคราะห์ข้อมูลสำคัญตามข้อเสนอแนะเยาวชนสู่การเป็นมัคคุเทศก์น้อยจากการฝึกปฏิบัติการนำเที่ยวในพื้นที่แหล่งท่องเที่ยวตลาดน้ำและแหล่งท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมวัดหลวงพ่อโตวัดบางพลีใหญ่ใน และวัดบางพลีใหญ่กลาง อำเภอบางพลี จังหวัดสมุทรปราการ ดังนี้

ด้านการปฏิบัติการนำเที่ยวในพื้นที่แหล่งท่องเที่ยว พบว่า เยาวชนนำเที่ยวมีความมุ่งมั่นและตั้งใจมากเกินไป ทำให้เกิดความกังวลและมีความเครียดอยู่ตลอดเวลาส่งผลให้ขาดความเป็นธรรมชาติ และเสน่ห์ของการต้อนรับนักท่องเที่ยว ซึ่งเป็นเรื่องปกติของการปฏิบัติหน้าที่ครั้งแรก ดังนั้นหาก

พัฒนาและฝึกปฏิบัติอย่างต่อเนื่องและสม่ำเสมอทำให้เกิดประสบการณ์และเป็นธรรมชาติมากขึ้น อีกทั้งควรมีการสร้าง Line กลุ่มชั่วคราวผ่านมือถือในการติดต่อสื่อสารถึงกันกับนักท่องเที่ยง สำหรับนัดหมายในจุดนัดพบสถานที่และเวลาเพื่อความสะดวกและปลอดภัยของนักท่องเที่ยง

นอกจากนี้เยาวชนนำเที่ยงควรมีการประชุมกลุ่มย่อยในขณะนักท่องเที่ยงเข้าเยี่ยมชมเพื่อประเมินปัญหาหรืออุปสรรคที่อาจเกิดขึ้นได้ตลอดเวลา รวมทั้งตรวจเช็คจำนวนนักท่องเที่ยงอยู่ตลอดเวลา เพื่อไม่ให้เกิดความผิดพลาดในการรับส่งนักท่องเที่ยงในแต่ละจุดซึ่งอาจติดต่อสื่อสารผ่านช่องทางการสร้าง Line Group เพื่อการสื่อสารถึงกันทั้งเยาวชนนำเที่ยงและนักท่องเที่ยง

มหาวิทยาลัยราชภัฏธนบุรี